

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופט סאמר ח'טיב

התובע: רון קובי
ע"י ב"כ עו"ד פהד ספדי

נגד

הנתבע: יוסף בן דוד
ע"י ב"כ עו"ד רון לוינטל

פסק דין

1

2 1. לפני תביעה כספית בסך של 100,000 ₪, לפי חוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן:
3 חוק איסור לשון הרע).

4 2. במועדים הרלבנטיים לתובענה, כיהן הנתבע כראש עיריית טבריה. התובע והנתבע התמודדו
5 האחד מול השני על תפקיד ראש עיריית טבריה בבחירות שנערכו בחודש אוקטובר 2018,
6 ובסיומן נבחר התובע תחת הנתבע כראש העירייה.

7 3. הפרסום מושא התביעה דן נעשה במהלך מערכת הבחירות.

8 טענות התובע

9 4. על פי הנטען בכתב התביעה, ביום 27.08.18 פרסם הנתבע שתי אמירות העולות כדי לשון הרע.

10 5. לטענת התובע, כשמונה חודשים קודם לכן, ביום 17.12.17, הוצת, ככל הנראה, רכבו של
11 התובע מסוג BMW, רכב חדש בן שלושה חודשים בלבד. בעקבות ההצתה, נשרף רכב נוסף
12 של התובע מסוג GMC. כלי הרכב התכלו לחלוטין ונזק רב נגרם לבניין המגורים שבו מתגורר
13 התובע, ברחוב שמעון דהאן בעיר טבריה (להלן: השריפה).

14 6. עקב כך, פתחה משטרת ישראל בחקירה והתובע מסר במסגרתה עדות, כמתחייב. עדות זו
15 הגדרה כעדות פתוחה, לא כחקירה.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

1. התובע לא נחשד בשריפת רכבו, לא נאמר לו בשום שלב שהוא נחשד בכך והוא מעולם לא
2 נחקר כחשוד במעשה.
3. יתרה מכך, חברת הביטוח אשר ביטחה את הרכב ביצעה את הבדיקות הנדרשות ובסיומן,
4 ביום 18.02.18, כחודשיים בלבד לאחר קרות אירוע השריפה, היא פיצתה את התובע בעלות
5 מופחתת בסך של 568,729.33 ₪ בגין רכב ה-BMW. הרכב הנוסף, מסוג GMC תוצרת שנת
6 1999, לא היה מבוטח ומשכך התובע לא קיבל כל פיצוי בגינו. לבניין המגורים נגרם נזק רב
7 והתובע פעל מיוזמתו ועל חשבוננו לתיקון נזקים אלה.
8. ביום 27.08.18 צילם הנתבע סרטון אותו העלה בשידור חי לדף הפייסבוק שלו, ובמהלכו העלה
9 טענות רבות כלפי התובע, יריבו הפוליטי (להלן: **הסרטון** ; דיסק ובו עותק השידור צורף לתיק
10 בית המשפט כנספח א' לכתב התביעה). התובע מציין כי דף הפייסבוק של הנתבע, בהיותו
11 ראש עיריית טבריה המכהן במועד הרלבנטי, זכה לצפיות רבות ואלפי אנשים עקבו אחריו.
12 מכאן, שהנתבע היה מודע היטב להד הציבורי שיחוללו דבריו.
10. בין הטענות שהועלו, טען הנתבע, כי בחקירה שבמסגרתה נחקר התובע לאחרונה, במשך
14 חמש שעות, נחקר האחרון באזהרה בנושא שריפת רכבו. הוא הגדיל וטען כי התובע הינו
15 החשוד העיקרי בשריפת רכבו, עד אשר הוא יוכיח אחרת. נכון למועד הגשת התביעה, כ-
16 10,000 איש צפו בסרטון והוא זכה ל-33 שיתופים.
11. דבריו אלה של הנתבע נאמרו על ידו מבלי שהם מבוססים באופן כלשהו, תוך שהנתבע מעלה
18 סברה שסבר לעצמו, כעובדה לכאורה, והכל על מנת לפגוע בשמו הטוב של התובע ולהפחית
19 את סיכוייו להיבחר לראשות העירייה. התובע לא נחקר באזהרה בנושא שריפת רכבו ומאז
20 שמסר את עדותו בסמוך למקרה, כאמור לעיל, הוא לא נחקר בנושא, בטח ובטח, לא באזהרה.
12. לטענת התובע, הנתבע הוציא דיבתו בשני פרסומים אסורים : האחד, כי התובע נחקר באזהרה
22 בנושא שריפת רכבו מיום 17.12.18 ; והשני, כי התובע חשוד בשריפת רכבו עד אשר יוכיח
23 אחרת. מכאן, זכאי התובע, לפיצוי בסך של 50,000 ₪ ללא הוכחת נזק, בגין כל אחד מן
24 הפרסומים, על פי חוק איסור לשון הרע.
13. הדברים שפרסם הנתבע נועדו להשפיל את התובע בעיני הציבור, לפגוע בו, להשמיץ אותו
26 ולעשותו מטרה לבוז וללעג מצד הציבור, על פי סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע. הדברים נועדו
27 לפגוע בתובע, בעסקו, במשלח ידו, במקצועו ובמעמדו כפעיל פוליטי המתמודד נגד הנתבע על
28 כס ראשות העירייה.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

14. התובע פנה אל הנתבע במכתב התראה מיום 27.08.18 ובו נדרש לפרסם התנצלות פומבית על פרסום הסרטון לרבות הצהרה מפורשת מטעמו כי ידוע לו שמדובר באמירות שקריות. ואולם, פנייתו לא נענתה עד למועד הגשת התובענה.

15. אשר על כן, מבקש התובע מבית המשפט פיצוי בסך של 100,000 ₪, ללא הוכחת נזק, סך של 50,000 ₪ בגין כל אחת משתי האמירות שנאמרו בסרטון, כאמור.

טענות הנתבע

16. בכתב ההגנה, טוען הנתבע כי כתב התביעה הוגש באופן רשלני ובניגוד להלכה הפסוקה ולפיה על התובע בגין עוולת לשון הרע לפרט בתביעתו מהו אותו פרסום מדויק בגינו מוגשת תביעתו.

17. מדובר בטענה לפרסום אחד אותו מתיימר התובע לפצל לשני פרסומי לשון הרע, במאמץ רב, כדי לייצר "תביעת נגד" לתביעה שהגיש הנתבע כנגד התובע בגין עשרות פרסומים המהווים לשון הרע.

18. התובע פרסם על הנתבע מאות פרסומים ובהם העלה כלפיו טענות כזב כי הנתבע הוא "מושחת", "אחראי לזיופים", "עשה מעשים פליליים", "תפר מכרזים", כינה אותו "סמרטוט רצפה", "בוגד", "לוזר", "שקרן", "פרסונה נון גרטה", "חולה נפש", "ראש עיר עברייני", טען כי הוא "לקח שוחד", כי המשטרה "בדרך לחקור אותו" וכו'. דוגמאות אלו נבחרו מתוך כ-1,000 פרסומים בקירוב שזמינים ברשת האינטרנט.

19. והנה, לאחר מאמצים רבים מצא התובע, בקושי רב, פרסום אחד ותו לא, אותו הוא מתיימר לפצל לשניים. אלא מאי, הפרסום חוסה תחת הגנת "אמת דיברתי" שהרי בדברי הנתבע יש ממש. בניגוד לטענת התובע, הנתבע לא אמר כי התובע "נחקר באזהרה", אך הטענה כי הוא נחקר בעניין שריפת רכבו היא אמת, וגם הטענה כי הוא חשוד.

20. התובע ניהל מערכת בחירות מלוכלכת ורוויית השמצות וגילמיקים, לרבות מה שמסתמן כביום של "תקיפת נערה על ידי חרדים" (בדיעבד התברר כי הנערה היא במקרה ביתו של פעיל מתומכיו), היותו הראשון לאתר "ריסוס שילוט חוצות של נשים על ידי חרדים" (שהוא היה הראשון לאתר משום מה), עימותים קולניים עם אנשים בעיר, התפרצויות לשיבות מועצה על מצלמה ובשלב מסוים לקראת הבחירות – שריפת רכבו. המשותף לכל האירועים האלו, הוא לא רק העובדה שהם התגלו לראשונה על ידי התובע, אלא גם שעד כה לא אותרו תוקפי הנערה, יוצרי הריסוס או מציתי הרכב. תעלומת הרכב שנשרף לא נפתרה עד היום והיחיד שנחקר בפרשה הוא התובע עצמו.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

21. מעבר לכך, הנתבע רק חזר על דברים אחרים שפורסמו בתקשורת וצוטטו מהודעות הפרקליטות ומשכך הוא זכאי להקלות על פי סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע. הנתבע התבסס על פרסומים בתקשורת, שהתובע מעולם לא הכחיש וגם לא תבע בגינם. המידע על כך שהתובע נחקר בפרשה פורסם בתקשורת המקומית, בין היתר על ידי השדר חיים הכט בתכנית האקטואליה שלו ברדיו "קול רגע".

22. כמו כן, זכאי הנתבע, לטענתו, לחסות תחת הגנת תום הלב והגנת הקינטור. אמירתו של הנתבע בהתייחס לתובע, באה בהמשך להשמצות והקנטות רבות מספור של התובע נגד הנתבע ואף נגד אשתו, בדרך של קינטור מתמשך על בסיס יומיומי במשך כחמש שנים. הנתבע הגיש תביעה נגד התובע בגין 58 פרסומי דיבה שונים.

23. יתרה מכך, בית המשפט מתבקש לקבוע האם בכלל יש לתובע שם טוב, שיכול להיפגע, שכן מדובר בעברייך בנייה, באדם פרובוקטיבי ואלים, שביחס אליו נקבע, שוב ושוב, כי הוא מוציא דיבתם של אחרים. בראיונות שונים, העיד על עצמו התובע כי הפרובוקציה היא האסטרטגיה שלו וכי "שטיפות המוח" שלו סייעו לו להיבחר לראשות העיר.

העדים מטעם הצדדים

24. להוכחת תביעתו, העיד התובע עצמו.

25. מטעם הנתבע, העיד הנתבע עצמו.

דיון והכרעה

26. לאחר עיון בכתבי הטענות ובכל חומר הראיות ולאחר שמיעת העדויות ועיון בסיכומי ב"כ הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין התביעה להתקבל בחלקה, מן הטעמים שיפורטו להלן.

הפרסום מושא כתב התביעה

27. הסרטון שהועלה ביום 27.08.18 לדף הפייסבוק של הנתבע ושעל עצם קיומו ופרסומו הנתבע אינו חולק, הוא העומד ביסוד עילת התביעה.

28. אמנם, כטענת הנתבע בכתב הגנתו, הדברים שנאמרו בסרטון ושלטענת התובע עולים כדי פרסום לשון הרע לא צוטטו בכתב התביעה. יחד עם זאת, בחקירתו הנגדית, אישר הנתבע כי הוא אמר את הדברים בסרטון, כפי שהם מפורטים בתמליל הסרטון שהוגש על ידי התובע (נספח ב' לתצהיר התובע, להלן: **תמליל הסרטון**). ראה עדותו בעמוד 24 לפרוטוקול:

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

- 1 "אמרתי את כל מה שאמרתי כפי שזה מפורט בתמליל. אמרתי את
2 הדברים כפי שאמרתי, כפי שהם כאבו באותו רגע נתון, מושפעים ממה
3 שקראתי בעיתון, מושפעים ממה שהציבור אומר ומושפעים מתובנות.
4 הסתמכתי בפירוש על דברים שנאמרו בכלי התקשורת ועל חשד,
5 לכאורה".
- 6 29. בכתב התביעה, מפנה התובע לשתי אמירות שנאמרו על ידי הנתבע בסרטון ושלטענתו מהוות
7 לשון הרע: האחת, כי התובע נחקר באזהרה בנושא שריפת רכבו מיום 17.12.18; והשנייה, כי
8 התובע חשוד בשריפת רכבו עד אשר יוכיח אחרת.
- 9 30. מעיון בתמליל הסרטון עולה, כי הנתבע אמר ביחס לתובע, בין היתר, את הדברים הבאים
10 (עמוד 2, שורות 63-68 לתמליל; להלן: **האמירות**):
- 11 **"אתה זה שנחקרת, אתה זה שחשוד, אתה זה שנחקרת במשך חמש**
12 **שעות ואל תספר סיפורים על מה נחקרת. לא על העלבה שלי ושל**
13 **עובדי ציבור. נחקרת בדיוק על הסיבות שבגללן אתה מאשים עיר**
14 **שלמה בכך ששרפו לך את האוטו. כל זמן שלא תוכיח שמישהו שרף**
15 **לך את האוטו אתה החשוד העיקרי. אתה זה שעוררת את**
16 **הפרבוקציה ואתה חשוד במשטרת ישראל לפי חוקי המדינה"**.
- 17 31. כבר כעת יובהר, כי עסקינן בפרסום אחד ולא בשני פרסומים כפי שנטען בכתב התביעה.
18 המדובר בשתי אמירות שנאמרו במסגרת פרסום אחד, הוא הסרטון מושא כתב התביעה. נוסף
19 על כך, המילה "אזהרה" לא נאמרה על ידי הנתבע, כפי שהלה טען.
- 20 32. ניתוח ביטוי במסגרת עוולת לשון הרע נעשה בארבעה שלבים: בשלב הראשון יש לשלוף מתוך
21 הביטוי את המשמעות העולה ממנו לפי אמת המידה המקובלת על האדם הסביר; בשלב השני
22 יש לברר האם מדובר בביטוי אשר החוק מטיל חבות בגינו, בהתאם לסעיפים 1 ו-2 לחוק
23 איסור לשון הרע; בשלב השלישי יש לבחון האם עומדת למפרסם אחת ההגנות המנויות
24 בסעיפים 13-15 לחוק; השלב הרביעי הוא שלב הפיצויים (ע"א 4534/02 **רשת שוקן בע"מ נ'**
25 **הרציקוביץ'**, פ"ד נח(3) 558).
- 26 **פרסום לשון הרע**
- 27 33. סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, מגדיר מהי "לשון הרע" כדלקמן:

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

" לשון הרע היא דבר שפרסומו עלול –

(1) להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרה לשנאה,

לבזו או ללעג מצדם ;

(2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות

המיוחדים לו ;

(3) לפגוע באדם במשרתו, אם משרה ציבורית ואם משרה

אחרת, בעסקו, במשלח ידו או במקצועו ;

(4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו,

גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו ;

בסעיף זה "אדם" – יחיד או תאגיד ;"

34. סעיף 2 לחוק איסור לשון הרע קובע פרסום מהו :

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות

ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות :

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם

או לאדם אחר זולת הנפגע ;

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע

לאדם זולת הנפגע."

35. על מנת לקבוע האם מדובר בביטוי המהווה פרסום לשון הרע, יש לבחון את הביטוי על פי

אמות מידה אובייקטיביות. המבחן הקובע הוא, מהי, לדעת השופט היושב בדין, המשמעות,

שקורא סביר היה מייחס למילים. בהתאם לכך, אין חשיבות לכוונת המפרסם או לאופן בו

הובן הפרסום על ידי הנפגע (ע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פ"ד מג (2) 333).

36. כך נפסק בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' נתן שרנסקי (4.8.08) :

"אמירות מהוות לשון הרע כאשר קיימת אפשרות אובייקטיבית כי פרסומן

עלול להביא להשפלתו של אדם, או לעשותו מטרה לשנאה, בזו או לעג מצד

הבריות. משמעות האמירות נלמדת מתוכן, והן מתפרשות על פי מובן הרגיל

והטבעי בהתאם לאמות מידה אובייקטיביות. אמת המידה לבחינת האמירה

כלשון הרע אינה תלויה בכוונת המפרסם, או באופן בו הובן הפרסום על ידי

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

- 1 הנפגע (ע"א 1104/00 דוד אפל נ' איילה חסון, פד"י נ(2) 607 (2002) (להלן :
2 ענין אפל), פסקה 2). על פי המבחן האובייקטיבי, נבחנת ההשפעה שיש
3 לאמירות על ההערכה לה זוכה האדם בעיני הציבור...".
- 4 37. ניתוח האמירות שנאמרו בסרטון מושא עניינו, באמות מידה אובייקטיביות, הביאני
5 למסקנה כי אכן מדובר בפרסום לשון הרע. הסרטון, אשר אין חולק כאמור כי שודר בדף
6 הפייסבוק של הנתבע ביום 27.08.18, כולל אמירות פוגעניות, כטענת התובע: "אתה זה
7 שנחקרת, אתה זה שחשוד... נחקרת בדיוק על הסיבות שבגללן אתה מאשים עיר שלמה בכך
8 ששרפו לך את האוטו. כל זמן שלא תוכיח שמישהו שרף לך את האוטו אתה החשוד העיקרי".
- 9 38. מקובלת עליי טענת התובע כי האמירות ולפיהן הוא נחקר על ידי משטרת ישראל בשל חשד
10 כי הצית את רכבו מתוך ניסיון לעורר פרובוקציה וכי כל עוד לא יוכיח אחרת, הוא החשוד
11 העיקרי בהצתת הרכב – על פי המשמעות שהאדם הסביר היה מייחס להן – מציגות את התובע
12 באור שלילי, מטילות דופי בהתנהגותו, במעשיו ובכשירותו לכהן כראש עירייה. ויובהר, כי
13 הדברים לא סויגו ולא נאמרו כהבעת דעה אלא כטענות שבעובדה. הם יוצרים בקרב הצופה
14 הסביר, הנחשף אליהם, הנחה כי קיימות עובדות המבססות אותן.
- 15 39. יש בדברים אלה משום פרסום לשון הרע על פי החוק, שכן הם עלולים להשפיל את התובע
16 בעיני הבריות, לעשותו מטרה לבוז או ללעג מצדם; או לבזותו בשל המעשים, ההתנהגות
17 והתכונות שיוחסו לו בסרטון; או לפגוע בתובע במשרתו, במשלח ידו או במקצועו.
- 18 40. הנתבע ייחס לתובע, לפני ציבור הצופים בסרטון, ביצועה של עבירה פלילית, ולמצער, חשד
19 בביצועה של עבירה פלילית. הפסיקה הכירה בכך שייחוס עבירה פלילית לאדם מהווה לשון
20 הרע. כך, קבע בית המשפט העליון בע"א 788/79 ריימר נ' עזבון המנוח ברקו (דב) רייבר, פ"ד
21 לו(2) 141 (1981) כי כאשר מייחסים לפלוני ביצוע של מעשה פלילי (באותו המקרה דובר
22 בגניבה) ומוסרים חשד זה לאחר, יש בכך משום פרסום לרע כמשמעותו לפי סעיפים 1 ו-2
23 לחוק איסור לשון הרע.
- 24 41. הדברים נאמרים ביתר שאת נוכח העובדה כי מדובר בפרסום ברשת חברתית על ידי ראש עיר
25 מכהן, במועדים הרלבנטיים. הדברים הופנו לכלל תושבי העיר, ראו דברי הפתיח לסרטון:
26 "בוקר טוב תושבי העיר". אף שלא נאמרה המילה "אזהרה" בדברים אליהם מכוון התובע,
27 כפי שטוען הנתבע, ברי כי מטרת הפרסום הייתה לפגוע בתובע ולייחס לו מעשה פלילי של
28 הצתת רכבו.
- 29

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

הגנת אמת הפרסום

- 1
- 2 42. הנתבע טוען כי עומדת לו הגנת אמת הפרסום הקבועה בסעיף 14 לחוק איסור לשון הרע,
- 3 הקובע כדלקמן:
- 4 "במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה שהדבר
- 5 שפורסם היה אמת והיה בפרסום ענין ציבורי; הגנה זו לא תישלל בשל כך
- 6 בלבד שלא הוכחה אמיתותו של פרט לוואי שאין בו פגיעה של ממש".
- 7 43. על המבקש לחסות תחת הגנה זו, אפוא, להוכיח קיומם של שני תנאים מצטברים – אמיתות
- 8 הפרסום וקיומו של עניין ציבורי בפרסום (ראו א. שנהר, דיני לשון הרע (1997), עמ' 215).
- 9 44. בענייננו, אף אם אצא מנקודת הנחה כי היה בפרסום עניין ציבורי, הרי שהנתבע לא הרים את
- 10 הנטל להוכיח את אמיתות הפרסום ביחס לאמירות מושא כתב התביעה ולפיהן התובע נחקר
- 11 על ידי משטרת ישראל בשל חשד כי הצית את רכבו וכי כל עוד התובע לא יוכיח אחרת, הוא
- 12 החשוד העיקרי בהצתה.
- 13 45. בכתב ההגנה, העלה הנתבע טענה ולפיה "הפרסום חוסה תחת הכנת "אמת דיברתי" שהרי
- 14 בדברי הנתבע יש ממש". בסיכומיו, זנח הנתבע טענה זו ולפתע העלה טענה כי עומדת לו "הגנת
- 15 האמת המורחבת" מאחר שהוא הסיק מסקנות סבירות מפרסומים שונים בתקשורת. ואולם,
- 16 יש לדחות טענה זו:
- 17 46. ראשית, טענה זו הינה בגדר הרחבת חזית אסורה שאין להידרש אליה. ויוער, כי ער אני לכך
- 18 כי בכתב הגנתו טען הנתבע כי הוא רק חזר על דברים אחרים שפורסמו בתקשורת ומשכך הוא
- 19 זכאי להקלות על פי סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע (טענה אליה אדרש בהמשך), אך טענותיו
- 20 בקשר לפרסומים בתקשורת הועלו ביחס להגנה על פי סעיף 19 לחוק בלבד ולא להגנה על פי
- 21 סעיף 14 לחוק.
- 22 47. שנית, לגופו של עניין, גם בפסק הדין אליו מפנה הנתבע בסיכומיו (ת.א. (ראשל"צ) 56502-01-
- 23 לחיאני נ' סדובסקי, 10.09.20) נקבע כי "כל עוד המפרסם מצטט עובדות נכונות, ומבסס
- 24 עליהן דעה סבירה... זכאי הוא ליהנות מההגנה של "אמת הפרסום" (ההדגשות אינן במקור
- 25 – ס.ח.). אלא שבענייננו, אין מדובר במסקנות שניתן להסיק באופן סביר מעובדות נכונות.
- 26 הנתבע לא הציג את דבריו כהבעת דעה ולא ציטט את הדברים שלטענתו על בסיסם נאמרו
- 27 דבריו, לא כל שכן לא ציטט עובדות נכונות עליהן הסתמך לכאורה.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

48. הנתבע, הנושא כאמור בנטל להוכיח כי עומדת לו הגנת אמת הפרסום, לא הביא כל ראיה לכך
 - שהתובע נחקר במשטרת ישראל בשל חשד להצתת רכבו, כאמור לעיל. ברי כי אין די בתחושות
 - והשערות בלבד כדי להוכיח את אמיתות הפרסום, לרבות הטענה כי המצלמות "במקרה" לא
 - עבדו ביום השריפה כשם שלא עבדו במקרים אחרים בהם היה התובע הראשון "לגלות"
 - שערוריות שונות שסייעו לו במסע הבחירות.
-
49. כמו כן, אין בטענת הנתבע ולפיה בסרטון נאמרו דברים חמורים יותר כלפי התובע מפי הנתבע
 - בגנים התובע בחר שלא לתבוע או בטענה לפיה התובע לא התעניין מה עלה בגורלו של התיק
 - בעניין שריפת הרכב, כדי להעלות או להוריד ממסקנתי לעיל. האמירות שבבסיס התביעה הן
 - אמירות פוגעניות ולא מצאתי כי הן מהוות פרט לוואי ולא מהותי בפרסום, כלשון סעיף 14
 - לחוק איסור לשון הרע, כפי שטוען הנתבע.
-
50. עוד אציין, כי נתתי אמון בטענת התובע ולפיה חברת הביטוח שביטחה את הרכב מסוג BMW
 - פיצתה אותו בסך של 568,729.33 ₪. טענה זו נתמכה בהעתק המחאה מיום 13.02.18 על
 - הסכום האמור, מאת שלמה חברה לביטוח בע"מ (נספח א' לתצהיר התובע). לא נעלמה מעיני
 - טענת הנתבע כי שם התובע אינו מופיע על גבי המחאה, אך הסתפקתי בעדות התובע ולפיה
 - ההמחאה לא נרשמה על שמו משום שנטל הלוואה בגין הרכב ולכן כספי הביטוח שולמו לבנק
 - המלווה (עמוד 8 לפרוטוקול). מכל מקום, הנטל להוכיח את יסודותיה של הגנת אמת הפרסום
 - מוטל על הנתבע בהיותו המפרסם ומשכך אף אם התובע לא היה מעלה כל טענה בעניין הפיצוי
 - שהתקבל לכאורה מחברת הביטוח בגין אירוע השריפה, הרי שהייתי מגיע לאותה התוצאה,
 - משלא הובאה ולו ראשית ראיה ממנה ניתן ללמוד אודות אמיתות הפרסום.
-
51. לאור האמור, הנתבע לא הוכיח את קיומה של הגנת אמת הפרסום ביחס לאמירות מושא כתב
 - התביעה.
-
- טענה להקלות לפי סעיף 19 לחוק**
-
52. בכתב ההגנה, טען הנתבע כי הוא רק חזר על דברים אחרים שפורסמו בתקשורת וצוטטו
 - מהודעות הפרקליטות ומשכך הוא זכאי להקלות על פי סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.
-
53. טענה זו נזנחה בסיכומים וממילא הנתבע לא הרים את הנטל להוכיח כי הוא זכאי לאחת מן
 - ההקלות המנויות בסעיף 19 לחוק איסור לשון הרע, הקובע כדלקמן :
-
- "בבואו לגזור את הדין או לפסוק פיצויים רשאי בית המשפט להתחשב
- לטובת הנאשם או הנתבע גם באלה :

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

- 1 (1) לשון הרע לא היתה אלא חזרה על מה שכבר נאמר, והוא נקב את
 - 2 המקור שעליו הסתמך;
 - 3 (2) הוא היה משוכנע באמיתותה של לשון הרע;
 - 4 (3) הוא לא נתכוון לנפגע;
 - 5 (4) הוא התנצל בשל הפרסום, תיקן או הכחיש את הדבר המהווה לשון
 - 6 הרע או נקט צעדים להפסקת מכירתו או הפצתו של עותק הפרסום
 - 7 המכיל את לשון הרע, ובלבד שההתנצלות, התיקון או ההכחשה פורסמו
 - 8 במקום, במידה ובדרך שבהן פורסמה לשון הרע, ולא היו מסוייגים".
54. הנתבע לא פירט את סעיף המשנה הרלבנטי לו הוא טוען, אך מטענתו כי הוא רק חזר על דברים אחרים שפורסמו בתקשורת וצוטטו מהודעות הפרקליטות, ניתן להסיק כי הוא כיוון לסעיף 19(1) לחוק. על מנת לבסס טענתו בעניין, הפנה הנתבע לשני פרסומים:
55. האחד, דברים שנאמרו מפי השדרן חיים הכט בתכנית האקטואליה שלו ברדיו "קול רגע" ובין היתר (סעיף 43 לתצהיר הנתבע): "רון קובי נחקר במשטרת צפת חמש שעות בכל מיני נושאים שלא ברור לנו מה הם, משום שהידיעה כפי שאנחנו ניסחנו אותה וקיבלנו עליה אימותים מהמשטרה ומהפרקליטות, הידיעה מנוסחת כך: רון קובי נחקר במשטרה. הפרקליטות היא זו שביקשה מהמשטרה לפתוח תיקים שנסגרו בעבר, אז אחת, חודשיים וחצי לפני בחירות, מועמד נחקר במשטרה, תשמע, זה דרמטי. והעניין השני הוא, הפרקליטות ביקשה לחקור, אנחנו – ובגלל זה זימנו את רון קובי כאן לשידור והוא בלתי שדיר, זה הרי בלתי אפשרי, רצינו לשאול אותו על מה שאלו אותו. כמה וכמה דברים עלו. למשל, האם שאלו אותו בנושא הרכב שלו. רצינו לשאול, רון קובי, האם נושא הרכב שלך שנשרף מתחת לביתך עלה בחקירה. האם רון קובי, ואנחנו שואלים, ונשמח לקבל תשובות בכתב ונקריא אותן, הבן אדם הרי לא עונה לנו, האם זה נכון שחברת הביטוח שלך עדיין לא שילמה לך את הביטוח בגין הרכב הזה שנשרף מכיוון שהיא... לא ברור לה כיצד זה עלה באש. ויש כל מיני אפשרויות, ואחת מהן שלא אנשים זרים חורשי רעתך, רון קובי, הם אלה ששרפו את הרכב, אלא שזה נשרף בדרך אחרת כלשהי.
- ...".
56. השני, כתבה שפורסמה ביום 17.08.18 בעיתון המקומי "כוכב הצפון" על ידי העיתונאי המקומי חיים חליווה ובה נכתב כך, בין היתר (סעיף 44 ונספח 4 לתצהיר הנתבע): "המעמיד עצמו לראשות העיר טבריה, רון קובי, נחקר במשך 5 שעות במשטרת ישראל וזאת בהוראת פרקליטות המדינה למשטרת ישראל לאחר בחינת חומר הראיות. ... האיש סרב להגיב לגופו של עניין ולשאלות כתב החדשות של רדיו קול רגע חיים הכט וגם לכתבנו שביקש את תגובתו. הכט הגדיל לשאול לעניין הצתת הרכב שלו ושחברת הביטוח עד היום לא שילמה לו

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

- 1 את דמי הביטוח על הרכב, כך לטענת הכט. הכט אף העלה נושאים נוספים שלא קיבל עליהם
- 2 תשובה. ... קובי שרצה להמעיט בערך החקירה המשטרית טען ברדיו קול רגע שהוא נחקר
- 3 על העלבת עובד ציבור בלבד. לכתבנו נודע כי האיש נחקר ע"י חוקרי מחלק הונאה צפון
- 4 במשטרת ישראל ואלה לא בדיוק חוקרים כ-5 שעות רק על העלבת עובד ציבור....".
- 5 57. ואולם, בענייננו, פרסום האמירות מושא כתב התביעה אינו עונה להגדרת "חזרה על מה שכבר
- 6 נאמר", כלשון סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע. לא נאמר בפרסומים אליהם הפנה הנתבע כי
- 7 התובע נחקר על ידי משטרת ישראל בשל חשד כי הצית את רכבו וכי כל עוד לא יוכיח אחרת,
- 8 הוא החשוד העיקרי בהצתת הרכב, כפי שנאמר על ידי הנתבע. אותם פרסומים העלו רמיזות,
- 9 תהיות והשערות מדוע נחקר התובע, בניגוד לנתבע, שהציג את התובע כחשוד בהצתת רכבו,
- 10 כעניין שבעובדה.
- 11 58. יתרה מכך, אין חולק על כך שהנתבע לא נקב את המקורות שעליהם הסתמך לטענתו, כדרישת
- 12 סעיף 19(1) לחוק. בע"א 723/74 הוצאת עיתון הארץ בע"מ ואח' נ' חברת החשמל לישראל
- 13 בע"מ ואח', פ"ד לא(2) 281 (1977) התייחס בית המשפט העליון לנסיבה המקלה שבסעיף 19(1)
- 14 וקבע כי כאשר הפרסום מהווה חזרה על מה שנאמר (שלא כמו בענייננו), אם המפרסם אינו
- 15 מבהיר שהוא רק חוזר על דברים שנאמרו, לא יהא בכך משום שיקול להקטנת סכום הפיצויים
- 16 בו יחויב.
- 17 59. לשאלת בית המשפט האם ניתן למצוא בתמליל הסרטון הפניה לפרסומים עליהם מבקש
- 18 הנתבע להסתמך, השיב הנתבע: "אני לא יודע, לא זוכר". לשאלת בית המשפט מדוע לא מצא
- 19 לנכון לציין כי הוא מסתמך על פרסומים אחרים, השיב הנתבע כך: "אני משיב שאני מקבל
- 20 את הערת בית המשפט" (עמוד 23 לפרוטוקול).
- 21 60. כמו כן, חרף טענת הנתבע ולפיה הוא רק חזר על "דברים אחרים שפורסמו בתקשורת וצוטטו
- 22 מהודעות הפרקליטות", לשאלת ב"כ התובע האם הייתה הודעה סדורה של הפרקליטות או
- 23 של המשטרה שפורסמה בכלי התקשורת, השיב הנתבע: "אני לא עסקתי בעניין הזה, מדובר
- 24 בידיעה שפורסמה באוגוסט, 8 חודשים אחרי אירוע השריפה. לא זכור לי שראיתי הודעה
- 25 רשמית, אני לא מקבל הודעות מהפרקליטות" (עמוד 20 לפרוטוקול). הנתבע לא סתר את עדות
- 26 התובע ולפיה "עניין הפרקליטות היה דבר אחר לגמרי שקשור למבקר עיריית טבריה" וכלל
- 27 לא רלבנטי לאירוע השריפה (עמוד 6 לפרוטוקול).
- 28 61. לאור האמור, הנתבע לא הוכיח כי הוא זכאי להקלות מכוח סעיף 19 לחוק איסור לשון הרע.
- 29

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

הגנת הקינטור

1
2 62. לטענת הנתבע, סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע מחיל על עוולת פרסום לשון הרע את סעיף 65
3 לפקודת הנזיקין [נוסח חדש] (להלן : פקודת הנזיקין) הקובע כי בית המשפט רשאי לפטור
4 נתבע מחבותו לפצות את התובע או להקטין את סכום הפיצויים שבו יחויב הנתבע, אם
5 התנהגותו של התובע היא שהביאה לידי אשמו של הנתבע. במקרה דנן, יש לפטור את הנתבע
6 כליל מכל חבות שכן האמירות מושא התביעה באו בהמשך להקנטות רבות מספור של התובע
7 כנגדו, בדרך של קינטור מתמשך. התביעה דכאן הוגשה בעזות מצח על רקע תביעה אחרת
8 שהוגשה על ידי הנתבע כנגד התובע בגין עשרות פרסומים חמורים בהם הושמץ הנתבע (ת"א
9 (צפת) 41071-08-17 בן דוד נ' קובי, להלן : התביעה הנוספת). הנתבע טען באריכות בעניין זה
10 ובתצהיר עדותו הראשית הפנה ל-58 פרסומים שבבסיס התביעה הנוספת ובהם העלה כלפיו
11 התובע טענות כזב, על פי הנטען, כי הוא "מושחת", "אחראי לזיופים", "עשה מעשים
12 פליליים", "תפר מכרזים", כינה אותו "סמרטוט רצפה", "בוגד", "לוזר", "שקרן", "פרסונה
13 נון גרטה", "חולה נפש", "ראש עיר עברייני", טען כי הוא "לקח שוחד", כי המשטרה "בדרך
14 לחקור אותו" וכו'.

15 63. בע"א (ת"א) 53491-09-14 בוברוב נ' קרמונה (01.04.15) קבע בית המשפט המחוזי בתל אביב-
16 יפו כי כאשר מוגשת תביעה בעילת לשון הרע, יש לבחון הן את שאלת האחריות והן את
17 ההגנות על פי המנגנון שנקבע בחוק איסור לשון הרע. אמנם, באותו העניין נקבע, כי משלא
18 טענו הצדדים להחלת הגנת הקינטור ומאחר שהיא הוחלה ביוזמת בית המשפט קמא, אין
19 צורך להכריע בשאלה העקרונית האם ניתן להחיל את הגנת הקינטור מכוח סעיף 65 לפקודת
20 הנזיקין כאשר מוגשת תביעה בעילת לשון הרע. יחד עם זאת, ציין בית המשפט כי קיים קושי
21 עקרוני להחיל את הגנת הקינטור בתביעות לשון הרע. מפאת חשיבותם לענייננו, אביא את
22 הדברים כלשונם (ההדגשה אינה במקור – ס.ח') :

23 "כאשר מוגשת תביעה בעילה על פי חוק איסור לשון הרע, יש לבחון הן את
24 שאלת האחריות והן את שאלת ההגנות על פי המנגנון שקבע חוק איסור לשון
25 הרע.
26 כך הוגדר גם ע"י כב' השופטת פרוקציה בעניין נודלמן ומדובר למעשה
27 במושכלות יסוד. ב"כ שני הצדדים מסכימים כי יש לפעול בדרך זו.
28 עסקינן בחוק ספציפי אשר קבע הגנות ספציפיות, ויש לבחון את ההגנות על
29 פיו.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני:

1 בית משפט קמא בפסק דינו החיל הגנת קינטור מכח סעיף 65 לפקודת הנזיקין
2 [נוסח חדש] באופן שבו קבע כי התובע – בוברוב נמצא "אשם" או אחראי
3 להתנהגות או להתבטאות של הנתבע.
4 כל עדי הנתבע פרטו את התנהגות בוברוב - התובע אשר חצתה את הגבולות
5 ועל כן נקבע כממצא ע"י בית משפט קמא, כי התנהלות בוברוב מול קרמונה
6 היא זו שהובילה להתבטאותו של קרמונה.
7 סעיף 7 לחוק איסור לשון הרע קובע:

8 "פרסום לשון הרע לאדם או יותר זולת הנפגע תהא עוולה אזרחית, ובכפוף
9 להוראות חוק זה יחולו עליה הוראות הסעיפים (2) עד 15, 55ב, 58 עד 61 ו-
10 63 עד 68א לפקודת הנזיקים האזרחיים, 1944".

11 כאמור, ב"כ שני הצדדים לא טענו לתחולת סעיף 65 לפקודת הנזיקין [נוסח
12 חדש].

13
14 **בשים לב להגנות הספציפיות שנקבעו בחוק איסור לשון הרע, קיים קושי**
15 **עקרוני עם החלת סעיף ההגנה של סעיף 65 לפקודת הנזיקין, בייחוד כאשר**
16 **שימוש בסעיף זה נעשה על מנת לפטור לחלוטין מאחריות ולא רק לשמש**
17 **אמצעי להפחתת סכום הפיצוי."**

18 64. לאור הלכה מנחה זו ובשים לב לכך שהפרסומים אליהם מפנה הנתבע ושלטענתו עולים כדי
19 קינטור מצד התובע עומדים בבסיס התביעה הנוספת שעודנה תלויה ועומדת וטרם הוכרעה,
20 לא מצאתי לנכון להיעתר לבקשת הנתבע לפטור אותו לחלוטין מאחריות בגין האמירות
21 שבבסיס התביעה דכאן.

22 65. אין חולק כי היחסים בין הצדדים עכורים מזה שנים, על רקע יריבות פוליטית. נתתי דעתי
23 לאמירות הלא ראויות שנאמרו לכאורה על ידי התובע כנגד הנתבע עובר לפרסום האמירות
24 שבבסיס תובענה זו. אולם, אין בכך כדי להצדיק את אמירותיו של הנתבע בסרטון ובוודאי
25 שלא לפטור אותו לחלוטין מכל אחריות. עניין זה יילקח בחשבון במסגרת פסיקת גובה
26 הפיצויים.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18797-09-18 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

הגנת תום הלב

66. בכתב ההגנה ובתצהירו, הנתבע לא פירט את סעיף המשנה הרלבנטי לו הוא טוען, אלא טען באופן כללי לתחולתה של הגנת תום הלב מכוח סעיף 15 לחוק איסור לשון הרע. בסיכומים, הפנה הנתבע לסעיף 15(10) לחוק איסור לשון הרע, הקובע כדלקמן :

"במשפט פלילי או אזרחי בשל לשון הרע תהא זאת הגנה טובה אם הנאשם או הנתבע עשה את הפרסום בתום לב באחת הנסיבות האלו :

... ..

(10) הפרסום לא נעשה אלא כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן ; ..."

67. הנתבע לא הוכיח כי עומדת לו הגנת תום הלב. בכל הכבוד, אמירה ולפיה התובע נחקר על ידי משטרת ישראל בשל חשד כי הצית את רכבו וכי כל עוד לא יוכיח אחרת, הוא החשוד העיקרי בהצתת הרכב – אין בה כדי לגנות או להכחיש לשון הרע שפורסמה קודם לכן.

68. התרשמתי, כי האמירות בסרטון לא נאמרו בתום לב, אלא מתוך כוונה לבוא בחשבון עם התובע נוכח מערכת היחסים העכורה בין הצדדים כיריבים פוליטיים. גם בעת חילופי דברים בין יריבים פוליטיים, על האדם לשקול את מילותיו. בפרט, כאשר עסקין באמירות המייחסות לתובע חשדות למעשה פלילי, אמירות שלא סויגו ולא נאמרו כהבעת דעה אלא כטענות שבעובדה.

69. אשר על כן, לא עלה בידי הנתבע להוכיח כי אמירותיו חוסות תחת הגנת תום הלב.

הטענה כי לתובע אין שם טוב

70. טענה נוספת שהעלה הנתבע היא כי התובע מתנהג בניגוד לכללי החברה והשקפותיה ומשכך העניק לעצמו שם רע. התובע מנבל את פיו בפומבי, מסתבך בקטטות רחוב עם תושבים, תולש כרוזים בפראות, מאיים על כתבת טלוויזיה, נכנס באישון ליל למשרד של עובד עירייה ומחטט בחפציו ומדבר בגסות רוח. לא בכדי, התובע לא תבע את הנתבע בגין אמירות ולפיהן הוא ביצע עבירות בנייה ופרסם פרטי מכרז שלא כדין חרף העובדה שנאמרו באותו סרטון שבבסיס התביעה. בסיכומים הוסיף הנתבע וטען כי לכך יש לצרף את העובדה כי משטרת ישראל עצרה את התובע בגין תקיפת ראש העיר הקודם והוצא לו צו הרחקה בגלל התפרעויותיו וכי משרד הפנים סיים את כהונתו באופן חריג שנה אחת בלבד אחרי שנבחר, כך שהתובע נעדר שם טוב.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

71. משכך, טוען הנתבע, כי יש לקבוע שהעדר שם טוב מונע מן התובע לזכות בפיצוי בגין פגיעה בשם טוב (שאינו לו). לחילופין, ככל שייקבע כי התובע זכאי לפיצוי בגין פגיעה בשמו, הרי שיש להחיל את קביעת בית המשפט העליון ברע"א 10520/03 בן גביר נ' דנקנר (12.11.06) ולפיה מקום שבו הנפגע מלשון הרע הינו אדם בעל שם רע עקב התנהגותו בניגוד לכללי החברה, יפוצה אותו נפגע בסך של 1 ₪ בלבד.
 72. ואולם, לא ניתן לשלול את זכותו של התובע לשם טוב ולפיצוי בגין לשון הרע שבפרסום האמירות בסרטון. מנגד, יש בהתנהלותם של הצדדים וביריבות הפוליטית שקדמה לבחירות, כדי להשליך על שאלת הפיצוי. ויצוין, כבר כעת, כי בענייננו, לא מתקיימות נסיבות חריגות ויוצאות דופן המצדיקות הפחתת סכום הפיצוי ל-1 ₪ כפי שמבקש הנתבע, בהסתמך על רע"א 10520/03 לעיל.
 73. לא שוכנעתי כלל כי התובע נעדר שם טוב כפי שטוען הנתבע. ער אני לפרסומים אליהם הפנה הנתבע הכוללים אמירות ופרסומים של התובע לכאורה המעוררים אי נוחות, בלשון עדינה, אך מכאן ועד לקביעה כי התובע נעדר שם טוב, המרחק הוא רב. כמו לכל אדם, ככלל, גם לתובע יש זכות בסיסית לשם טוב. משכך, דין טענת הנתבע בעניין, להידחות.
- גובה הפיצוי**
74. התובע עותר לחיוב הנתבע בסך של 100,000 ₪, ללא הוכחת נזק, על פי סעיף 7א. לחוק איסור לשון הרע, סך של 50,000 ₪ בגין כל אחת משתי האמירות שנאמרו בסרטון.
 75. על פי ההלכה הפסוקה, בפסיקת פיצויים בגין לשון הרע, יתחשב בית המשפט במכלול הנסיבות ובין היתר בהיקף הפגיעה, במעמדו של הניזוק בקהילתו, בהשפלה שסבל, בכאב ובסבל שהיו מנת חלקו ובתוצאות הצפויות מכל אלה בעתיד (רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פ"ד נה (5) 510).
 76. בענייננו, גם אם לא מחילים את הגנת הקינטור, אין להתעלם מהראיות הרבות, אותן התובע לא הכחיש, מהן עלה כי הלה הרבה באמירות לא ראויות כלפי הנתבע (ראו נספחים 2 ו-6 לתצהיר הנתבע). כלומר, מחומר הראיות עולה כי התנהלות התובע עובר לאמירות מושא תובענה זו לא הייתה ראויה אף היא, והתנהגותו היא פרמטר שניתן לקחת בחשבון בעת פסיקת פיצוי בגין לשון הרע. עוד אציין, כי חרף טענת התובע ולפיה מטרת הפרסום הייתה להזיק לו ולהפחית את סיכוייו להיבחר כראש העיר, הרי שבמבחן התוצאה, לאחר הגשת התביעה, בחודש אוקטובר 2018, התובע נבחר לראשות העיר תחת הנתבע.

בית משפט השלום בטבריה

ת"א 18-09-18797 קובי נ' בן דוד

תיק חיצוני :

77. לאחר שבחנתי את מכלול הנסיבות כפי שפורט לעיל ובהתחשב, בין היתר, מחד – במהות הפרסום, בתוכן האמירות ובייחוס לתובע חשדות לביצוע עבירה פלילית של הצתת רכבו, בהיקף תפוצת הסרטון בפייסבוק ובמעמדו של הנתבע כראש עיר במועדים הרלבנטיים, ומאידך – בהתחשב בהתנהלותם של הצדדים וביריבות הפוליטית שקדמה לבחירות, לרבות התנהלות התובע שלא הכחיש את הפרסומים המיוחסים לו, מצאתי כי נכון יהיה להעמיד את הפיצוי בגין נזקו של התובע, ללא הוכחת גובהו, על סך של 15,000 ₪.

סיכום

- על יסוד האמור לעיל, הריני מקבל את התביעה באופן חלקי ומורה לנתבע לשלם לתובע סך של 15,000 ₪.
- נוכח הפער בין סכום התביעה לבין הסכום שנפסק לתובע בסופו של דבר על הנתבע לשלם לתובע סך של 3,000 ₪ כולל מע"מ בגין שכ"ט עו"ד וכן סך של 1,500 ₪ בגין הוצאות משפט.

ניתן היום, ט' אדר תשפ"א, 21 פברואר 2021, בהעדר הצדדים.

סאמר ח'יטיב, שופט